

Benedikt XVI:s utmaningar

Artikeln författad av biskop Javier Echevarría, Opus Deis prelat, publicerat i tidningen "Clarín", i Argentina, den 9 maj 2005.

2005-05-13

På eftermiddagen den 19 april när "den vita röken" tillkännagav att man valt en ny påve, utbrast människorna som samlats på Petersplatsen i en spontan applåd och det sägs att samma sak hände i andra städer och länder. Ingen visste

ännu vem det var som blivit vald. Demonstrationerna gällde inte en viss person. De gällde Petri efterträdare och Kristi vikarie på jorden. Än en gång fick vi se bekräftat det som den helige Ambrosius skrev för så många sekler sedan: "Ubi Petrus, ibi Ecclesia." Redan från och med det ögonblicket gladdes vi alla som tillhör Kyrkan över vår nye påve. Knappt en timme senare fick vi lära känna Benedikt XVI och fick ta emot hans apostoliska välsignelse.

Vi kände då med rörelse hur vi än en gång fått en påve som hela Kyrkan står bakom och jublar över.

Efter några timmar började vi kanske att fundera över det som vi upplevt med så stor glädje. Konklavens korthet – den varade knappt 24 timmar – har givit upphov till många kommentarer. Inom Kyrkan, vår moder, finns det

naturligtvis, vilket är legitimt, många olika språk, mentaliteter, erfarenheter. Men den Helige Ande låter alla dessa differenser utjämnas när det gäller att finna ut vem som bäst kan leda Kyrkan för att bemöta alla vår tids utmaningar, en man som på så sätt kan fortsätta det dynamiska och kreativa arbetet som påbörjades av vår allrakäraste och oförglömlige Johannes Paulus II.

Den sista predikan som kardinal Ratzinger höll innan han blev vald till Petri efterföljare, och den första förkunnelsen han som Benedikt XVI gav på morgonen den 20 april tillåter oss att teckna en bild av de utmaningar som ligger framför oss och som påven inte kommer att undgå att konfrontera sig med. Tron på Kristus, vår Herre och Frälsare, är det centrum till vilket vår tids utmaningar konvergerar och det är därur som även det riktiga svaret föds. Medvetandet om detta gör att vi

ber Herren ”att han ger oss en ny herde enligt sitt hjärta, en herde som leder oss till kännedom om Kristus, till hans kärlek, till den sanna glädjen”. Denna bön som vi hör i liturgin har blivit bönhörd.

Att nå fram till ”enheten i tron och i kunskapen om Guds son, blir fullvuxna och når en mognad som svarar mot Kristi fullhet” (Ef 4:13), är den uppgift som varje ny kristen generation måste föresätta sig. I våra dagar är det många ideologier och intellektuella moderiktningar som möter den som vill följa trons väg.

Vi öppnar våra hjärtan för Guds frälsningsbringande barmhärtighet. Guds barmhärtighet är en glädjeric försäkran, en positiv verklighet som inte skadar någon och som fyller alla med frid och hopp. Men den gudomliga barmhärtigheten sätter en gräns för ondskan, som Johannes Paulus II brukade säga. Och ”lögnens

fader” (Joh 8:44) känner sig förfördelad och söker hela tiden nya sätt att genom subtila villfarelser föra oss bort från tron på Kyrkans Credo och få oss att tro att för att passa in i vår tid måste vi låta oss ”drivas omkring av alla lärovindar” (jfr Ef 4:14). Bara den som helt ytligt tar del av vissa drag i vår kultur och händelser i vår tid kan anse att jag överdriver.

Lyckligtvis är detta bara en del, även om det är en smärtsam del som vållar stort rabalder. Benedikt XVI påminner oss om ett faktum som står tydligt inför allas blickar:

”Rekviemmässan för Johannes Paulus II var en enastående erfarenhet, i vilken vi på något vis såg Guds makt som genom Kyrkan vill av alla folk göra en enda familj genom Sanningens och Kärlekens enhetsbringande kraft.”

Alla de som spontant kommit till Rom, bland vilka även fanns icke-katoliker och icketroende, och som fick uthärda långa väntetider och obekvämligheter för att ge en sista rörd hälsning till den som i nästan tre decennier ledde oss på trons väg, var frukten av en frikostig jord som till den som outtröttligen arbetat här och som ger upp sin sista suck nästan inför allas åsyn återgäldar det goda han givit oss. Här finner vi det heliga exempel som kallar oss att ge vårt liv för att Kristi budskap skall föras ut till alla världens hörn. ”Vi måste låta oss uppfyllas av en helig oro”, hörde vi den dåvarande kardinal Ratzinger säga i sin predikan den 18 april, ”oron att till alla föra ut trons gåva, gåvan att vi får vara Kristi vän. I sanning har vi fått Guds kärlek och vänskap för att vi i vår tur skall föra ut den till våra medmänniskor. Vi har fått tron för att ge den till andra”, och med tron måste vi också erbjuda vår villighet att samarbeta, i en

attityd av öppen dialog, och genom att försöka skapa en verklig social utveckling, i rättvisa, frihet och frid.

Benedikt XVI har dragit upp de stora linjerna för sitt pontifikat. Kyrkan måste fortsätta på sin väg under detta det tredje årtusendet, och låta Evangeliets ljus lysa över den mänskliga tillvaron. Detta var de läror som andra Vatikankonciliet med hjälp av den helige Ande tillämpade på vår tid. Särskilt under det här året kommer Eukaristin, kyrkans kärna och källa till dess evangeliska arbete, att ständigt vara centrum i Petrusämbetet som vår nye påve blivit kallad till. Med hjälp av den kraft som Eukaristin ger oss måste vi energiskt söka den fulla enheten mellan alla som tror på Kristus. Vi måste driva på den teologiska dialogen och ta konkreta steg för att föra själar till denna enhet. Det som framför allt är nödvändigt är den egna inre

omvändelsen som är förutsättningen för att göra framsteg inom ekumeniken. Vi bör inte spara någon ansträngning för att gynna dialogen mellan kulturerna och freden.

Endast genom denna ömsesidiga vilja till förståelse kan villkoren för en bättre framtid uppfyllas. Benedikt XVI kommer att fortsätta Johannes Paulus II:s omsorg om de unga, i vilka han såg Kyrkans och mänsklighetens hopp och framtid. Och den helige Fadern förklarar framför allt att hans uppgift består i att låta Kristi ljus lysa på vår tids män och kvinnor. I detta medvetande vänder han sig öppet till var och en av oss, även till dem som följer andra trosläror eller som helt enkelt söker ett svar på vår mänskliga existens' grundläggande problem.

Benedikt XVI åtar sig att företa dessa uppgifter i fullkomlig förlitan på Guds hjälp, på våra böner och vår

trohet i Kristus. Han ställer de många gåvor som Gud givit honom till förfogande för det höga uppdrag han fått. Hans djupa teologiska insikter och hans inte mindre djupa fromhet, erfarenheten han skaffat sig under de många åren i Kyrkans tjänst som nära medarbetare till Johannes Paulus II, hans säkra vision av vad sekulariseringen och relativismen fört med sig, hans finkänslighet och diskretion som är välkända för alla som har arbetat tillsammans med honom – och som är långt ifrån den utbredda klichén om hans person – hans förmåga att vara en god lyssnare och att uppfatta vad den andre vill förmedla, hans vida horisonter, allt detta har gjort att många anser honom vara en av de viktigaste europeiska intellektuella personligheterna i vår tid och att vilja föra offentliga samtal med honom.

Under dessa de första dagarna av hans tid som påve har han mer än en gång refererat till sig själv när han talat om det otillräckliga verktyg som Herren har värdigats använda.

Människorna känner sig otillräckliga när Gud närmar sig dem för att anförtro dem ett uppdrag. Men vi som är Guds och Kyrkans barn vet att vi nu står inför en möjlighet till enhet för vilken Petri efterträdare är den synliga principen och fundamentet. Vi är redan nu skyldiga honom vår tillgivna lojalitet och allas vår tacksamhet för allt det han gör när han utövar det universella ministeriet som han nyss påbörjat. Personligen upprepar jag ofta och råder även andra att göra det en kort bön som jag så många gånger hörde från den helige Josemaría Escrivás läppar: "Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam."

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/benedikt-xvis-utmaningar/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/benedikt-xvis-utmaningar/)
(2025-08-17)